

5. ledna 2020 2. neděle po Vánocích

Spatřili jsme jeho slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravd. (Jan 1,14b)
Mnozí praví, Kdo nám dá spatřovat dobré? Hospodine, pozdvihni nad námi světlo svého obličej!
(Žalm 4,7)

Já jsem světlo světa, kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života. (Jan 8,12) – Hesla pro dnešní den

Píseň: 640 *Noc odchází a svítá den*

Modlitba:

Pane Bože,

odešla noc, zaskvítil nový den. Směli jsme se probudit a vstát, přijímáme den jako dar od tebe. Dar času, dar možností, šanci něco začít nově. Prosíme, i tmu, kterou máme v sobě, zmizni svým světlem. Ať už je tma v nás jen zhasnutým světlem, nebo je to mocnost, tvoje světlo je ještě mocnější. Prosíme o světlo. Ať ho máme v sobě, ať z nás vyzařuje.

Vánoce nám připomněly, jak ty přicházíš do tmy a přinášíš světlo. Zvěst o tobě staví na hlavu zaběhnuté pořádky, že mocní budou mít vždycky navrch a slabí zůstanou vždycky dole. Ty jsi přišel jako bezbranné dítě, poznali a přivítali tě ti nejchudší a nejokrajovější lidé. Až za nimi přišli moudří a bohatí králové z východu.

Chceme se přidat k nekonečnému proudu poutníků, kteří k tobě přicházejí. Ukazuj nám cestu, prosíme. Amen.

Čtení: Iz 49,13-23

Píseň: 632 (Svítá 215) *Neskládejte v mocných naději*

Text: Lk 2,21-40

Kázání:

Dnešní biblický text je o dvou čekajících lidech. Simeonovi a Anně.

Co je to čekání? Ve frontě, u doktora, na nádraží, na poště... Možná už při vyslovení slova „čekárna“ cítíme nudu, zbytečnost, marnost. Bezmoc. Zase zpoždění, zase moc lidí, zase jsem nemocná a potřebuji pomoc.

A co teprve, když už ani do čekárny nedojdu, jsem jen doma, čekám, kdy někdo přijde za mnou a pomůže mi, potěší, navštíví, přinese zprávy „zvenčí, ze světa“. Co když jsem ta „neaktivní“. Z důvodu věku, nemoci, úrazu....

Simeon a Anna jsou čekající. O Simeonovi nevíme, co dělal, jaké měl povolání, jestli měl rodinu. Ani není jasné, že je to muž starý. Čteme o něm, že je to člověk spravedlivý, zbožný a čekající potěšení Izraele. Jako spravedliví jsou v Bibli pojmenováni lidé, kteří žijí podle Božího zákona. Hledají Boží cestu, vůli. Jsou požehnáním pro své okolí – protože žijí spravedlivě. Zbožnost je prostředek našeho vztahu s Pánem Bohem. Simeon žije spravedlivě, dobře, ve světě. Vidí svět s jeho bolestmi a smutky. Nedokáže svět sám napravit, ale nezoufá. On není spasitel, který by mohl nebo měl vše napravit. Má ale naději, že potěšení Izraele (to znamená jeho světa, jeho lidu) přijde. Zbožnost je důležitá nejen pro zbožného člověka osobně, ale je požehnáním i pro okolí.

Vnímám Simeona jako člověka citlivého, aktivního (spravedlnost není pasivita), věřícího. Čteme, že Duch svatý byl s ním. Ducha svatého si člověk nepřitáhne k sobě sám, ale může o něj prosit a být mu otevřený. Ostatně jméno Simeon znamená slyšící. Slyšícímu, vnímavému Simeonovi bylo nějak zjeveno nebo sděleno, že se setká s mesiášem. Ono potěšení Izraele, ta naděje na změnu je blízko. A tak se stane, že Simeon je v danou chvíli na daném místě a setká se s Ježíšem. Bere ho do náruče. Ne, on ho nebere, on ho přijímá.

Byla jsem na podzim na „víkendů ticha“. Lektorka, která nás tichou kontemplací provázela, nám také ukázala modlitbu těla. Člověk při ní doprovází modlitbu gesty a postoji. Představuji si čekajícího Simeona jako člověka s rukama před sebou otevřenými. Výraz dávání a přijímání. Do

těchto připravených otevřených rukou přijme narozeného Ježíše. Pro nás je to obraz, proč je dobré mít otevřené ruce, resp. být čekající.

Simeon s dítětem v náručí začne zpívat. Simeonovo kantikum se říká jeho písní. Patří k často opakovaným modlitbám, zvláště večerním (v katolické a anglikánské církvi). V některých protestantských církvích se zpívá po eucharistii – přijímání (vždyť Simeon je přijímající Krista do svých rukou). *Nunc domittis servum tuum...*

Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy - světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael." (Luk 2:29-32)

Simeon byl čekající. Možná toho v životě dělal mnoho jiného, to nevíme, ale to, co vnímal jako svůj hlavní úkol (přinejmenším poslední doby, úseku života), bylo čekání a to bylo naplněno. Byla to jeho služba Bohu. Ve své písni se prohlašuje za služebníka, významově za otroka svého pána – pro to slovo pán je zde řecké slovo despota. Ty, Bože, jsi svrchovaný.

Simeon i Anna jsou postavami na hranici (nebo spojnicí) staré a nové smlouvy. A na hranici vyvoleného lidu a těch kolem, pohanů. I pro ně je spasení. Simeon zpívá: *Světlo, jež bude zjevením pohanům.*

Čteme dnes o lidech kolem narozeného Ježíše. Zbožní, ne-obyčejní. Připravení na setkání s Bohem. Vyhlížející, toužící. Lidé adventní.

Před adventem jsem přečetla knihu polského autora Marka Kity. Kniha je pro děti, jmenuje se Čekání na Vánoce a je vlastně adventním kalendářem. Na každý den je v ní příběh. Pročítáme se tak od stvoření k jesličkám. Prvních deset kapitol knihy je o starozákonních postavách, pokračuje část novozákonní.

V kapitole o prorokyni Anně autor píše toto: *"Anna mohla připomínat některé starší paní, které sedí v našich kostelech s modlitební knížkou nebo růžencem v ruce. Někteří se jim posmívají. Ale kdo ví, jestli se mezi takovými lidmi nenajdou skutečné prorokyně, které by nám mohly o Boží lásce ledacos říct? Anebo se třeba náš život vlastně nějak odvíjí díky jejich vytrvalé modlitbě?"*

Autor knihy Marek Kita je polský teolog, katecheta a vysokoškolský pedagog. Pravděpodobně se v Polsku častěji než my evangelíci zde setkává s ženami, které sedí samy v kostele a modlí se.

Anna je nám dnes vedle Simeona tou druhou čekající postavou. (Spolu se Simeonem jsem dva svědci – jak je to třeba, aby svědectví bylo spolehlivé.) Stará žena, mnoho let vdova. Pravděpodobně nebydlí v chrámu (byť čteme, že nevycházela z chrámu), ale je tam velmi často a dlouho. Dočetla jsem se, že do Jeruzaléma se někdy stěhovali lidé z venkova právě proto, aby mohli často pobývat v chrámě. Jméno Anna (Hana, Chana) znamená milostiplná, milá. Nezdá se nám možná, že Annin dlouhý život byl plný milosti, když se jako mladá dívka vdala, ale po sedmi letech se stala vdovou (nevíme, zda měla děti). Úděl vdov nebyl (a není) snadný. Život Anny možná nebyl snadný, ale určitě (podle Bible) nebyl zbytečný. To, že někdo tráví čas v chrámě, modlí se, postí, je důležité i pro okolní lidi, pro společnost, pro svět. Vnímám to tak, že nejen diakonie (praktická služba), ale i naše křesťanské scházení na bohoslužbách i náš osobní duchovní život má význam pro svět, „okolí kostela“. V jedné knize jsem četla přirovnání, obraz, že nemohoucí lidé, kteří se modlí, jsou „plícemi pro dělníky hmoty“.

Určitě nechci glorifikovat lidi nemohoucí, trpící, bez-mocné. Ale Anna a Simeon jsou pro mě příklady lidí, jejichž stažení z (vnějšně) aktivního života, je cenné a důležité. Určitě nejsou lidmi zbytečnými, byť asi nic „neprodukuje“.

Když se narodil Ježíš, první, kdo k němu přišli, byli pastýři. Co se společenského postavení týče, spodina. Dalšími, kdo se s ním setkává (podle Lk), jsou Simeon a Anna. Opět lidé spíše na okraji, přinejmenším co do vlivu ve společnosti. Pán Bůh má rád všechny lidi, věřím. Ale prvními, kteří v narozeném dítěti Boha poznali, jsou ti, kteří se sami nemají čím chlubit nebo na co být hrdí. Pokora, čekání, outsiderství je učinilo vnímavými.

Pane Bože, jsme tady každý za sebe a ve svém postavení, ve svém životním období a čase. Každý trochu někde jinde. Chceme tě rozpoznávat, vítat, přijímat, chválit. Amen.

Píseň: Svítá 393 – *Vánoční prosba*

Ohlášky, sbírka

Píseň: Svítá 286 *Rok za rokem*

Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání: Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. (Ef 4,32)

Požehnání: Já sám až do vašeho stáří, až do šedin vás budu nosit. Já jsem vás učinil a já vás ponesu, budu vás nosit a zachráním." (Isa 46:4 CEP)

Píseň: 371 *Přijď již, Duchu svatý, přijď k nám*